

וחכמים אומרים: אין מברכים לאחריהם ולא כלום, אלא ברכת "בורא נפשות".

ומכח הברייתא הזאת מתרץ רב ששת את הסתירה בין הברייתות שבעמוד הקודם:

שהרי התבאר בברייתא זו שלרבי יהודה נחלקו רבן גמליאל וחכמים בפת אורז ודוחן, וממילא יש ליישב שהברייתא שאמרה שיש לברך על האורז ברכה אחת מעין שלש נשנתה לדעתו של רבן גמליאל,

ואילו הברייתא השניה האומרת שאין מברכים אחרי האורז ברכה אחת מעין שלש אלא "בורא נפשות" נשנתה לדעת חכמים.

דוחה הגמרא יישובו של רב ששת: **במאי אוקימתא** לברייתא האומרת שיש לברך על האורז ברכה אחת מעין שלש — **כרבן גמליאל**.

אם כן, **אימא סיפא דרישא** של ברייתא זו, שבה התבאר הדין במי שאפה את קמח החטה ועשאו פת, ואחר כך בישל את הפת: **אם אין הפרוסות** של הפת קיימות משום שנימוחו בכישול — **בתחלה מברך עליה "בורא מיני מזונות"**, ולבסוף מברך עליה **"ברכה אחת מעין שלש"**.

מני לדעתו של מי נשנתה הלכה זו?

אי לדעת רבן גמליאל — לא יתכן!

השתא ומה אם א"כותבות" של תמרים וא"דייבא" העשויה מדגן שלא נאפו מעולם,

אמר רבן גמליאל שמברך לאחריהם שלש ברכות.

פת אפויה שבישלה, גם אם אין הפרוסות קיימות ונימוחו בכישולם — מיבעיא וכי יש צורך לומר שמברך עליה שלש ברכות?!

ואילו בברייתא הרי מבואר שמברך עליה רק ברכה אחת מעין שלש.

אלא פשיטא, שברייתא זו שמבואר בה שמברכים על פת אפויה שבישלה ברכה אחת מעין שלש לא נשנית לדעת רבן גמליאל כפי שיישב רב ששת, אלא נשנית לדעת רבנן שאמרו שיש לברך על דייסא "בורא מיני מזונות", ופת זו שנימוחה בכישול ובטל ממנה שם פת גם היא נחשבת כדייסא.

אי הכי, חוזרת קושית הגמרא לעיל למקומה, **קשיא דרבנן** שאמרו בברייתא הראשונה [בעמוד הקודם] שמברכים על פת אורז ברכה אחת מעין שלש, **אדרבנן** בברייתא השניה שאמרו שמברך על פת האורז "ולא כלום" היינו ברכת בורא נפשות?!

מתרצת הגמרא: **אלא, לעולם** אכן הברייתא הראשונה נשנית לדעת רבנן, ותני בה [תגיה בה] **גבי אורז: "ולבסוף" — אינו מברך עליו ולא כלום**. וכפי המבואר בברייתא השניה.

אמר רבא: **האי ריהטא** ["חביץ קדירה" מאכל העשוי מקמח ודבש⁽¹⁾] דחקלאי [של בני הכפרים] דמפשי ביה [שמרבים בו]

1. עיין לעיל (לו ב).